

Van: Vlaams Minderhedencentrum vzw <noreply_nieuwsvrr@vmc.be>**Aan:** veerle.solia@amsab.be**Datum:** 04/02/2010 07:01 PM**Onderwerp:** VMC Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en IPR Nr. 6 // 2 april 2010Is deze Nieuwsbrief niet goed leesbaar [KLIK HIER](#)**www.vreemdelingenrecht.be** Nieuwsbrief
Vreemdelingenrecht en IPR**nr 6 // 2 april 2010 < %response.write rs(1) % > // < %response.write rs(3) % >****1. Leeftijdsvoorwaarde gezinshereniging moet voldaan zijn op datum van de aanvraag****2. RvV verstrengt asielrechtspraak inzake Dublin-Griekenland****3. Nieuwe informatie over Dublin asielprocedure en Griekenland****4. Asielbeleid CGVS rond Afghanistan****5. Recht op ziekteverzekering voor EU-burgers met bijlage 19****6. Visumcode treedt in werking****7. Vreemdelingen kunnen reizen binnen Schengenzone met visum type D****8. Geschiktheidsvonnis interlandelijke adoptie langer geldig****1. Leeftijdsvoorwaarde gezinshereniging moet voldaan zijn op datum van de aanvraag**

De leeftijdsvoorwaarde bij gezinshereniging moet vervuld zijn op de datum van de aanvraag voor gezinshereniging en niet (meer) op het tijdstip waarop de DVZ een beslissing neemt. Dat verduidelijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een **arrest van 25 februari 2010 (nr. 39.369)**.

In casu ging het om een erkend vluchteling die als alleenstaande minderjarige asielzoeker (AMA) ons land binnengekomen was, en wiens moeder de gezinshereniging met haar zoon gevraagd had op het moment dat die nog jonger dan 18 jaar was. Een paar dagen na de aanvraag werd haar zoon echter 18 jaar. De DVZ weigerde de aanvraag omdat de zoon op het ogenblik van de beslissing van de DVZ ouder dan 18 was en er niet (meer) voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging.

Artikel 10 § 1, 7° Verblijfswet erkent een verblijfsrecht aan de ouders van een erkend vluchteling op voorwaarde dat de vluchteling jonger is dan 18 jaar en België binnengekomen is als AMA. De vraag stelt zich wanneer de vluchteling jonger dan 18 moet zijn: op het moment van de aanvraag of (nog steeds) op het moment van de beslissing door de DVZ? De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde als volgt:

- De erkenning van het recht op gezinshereniging heeft een "declaratieve werking", waardoor dit verblijfsrecht al bestaat vanaf het moment van de aanvraag. Het is op dit moment dat de voorwaarden vervuld moeten zijn.
- De voorwaarden voor gezinshereniging hoeven dus niet meer voldaan te zijn op het ogenblik dat de DVZ zijn beslissing neemt, tenzij het gaat om voorwaarden die afhankelijk zijn van de wil van het familielid of van de gezinshereniger. De samenwoningverplichting of de voorwaarde om samen een gezinsleven te onderhouden zijn voorbeelden voorwaarden die het familielid en/of de gezinshereniger zelf in de hand hebben.
- Een maximum- of minimumleeftijd is een voorwaarde die steeds onafhankelijk is van de wil van betrokkenen, zodat hieraan enkel op het ogenblik van de aanvraag voldaan moet zijn. Zoniet, maakt men de erkenning van het recht op gezinshereniging afhankelijk van de goede wil van de DVZ en de snelheid waarmee ze haar dossiers behandelt. De aanvrager zou dan bijna verplicht zijn te anticiperen op de mogelijk lange (maximale) behandelingstermijn voorzien in de Verblijfswet en zou, in het geval voorgelegd aan de Raad, de aanvraag moeten indienen op het moment dat de gezinshereniger nog maar 16 of 17 jaar is.

Dit standpunt van de Raad kan doorgetrokken worden naar alle leeftijdsvoorwaarden die gelden in procedures gezinshereniging:

- kinderen van niet-EU onderdanen hebben enkel een recht op gezinshereniging (met hun ouders) wanneer ze minder dan 18 jaar oud zijn op het moment van de aanvraag;
- kinderen van Belgen of EU-burgers moeten vanaf 21 jaar aan een bijkomende voorwaarde voldoen (nl. bewijzen dat ze "ten laste" zijn). Deze bijkomende voorwaarde geldt niet wanneer ze op het ogenblik van de aanvraag jonger dan 21 jaar zijn.

Opgelet! Voorwaarden gezinshereniging die afhankelijk zijn van de wil van het familielid of van de gezinshereniger moeten wel nog steeds vervuld zijn op het ogenblik dat de DVZ zijn beslissing neemt en dus niet alleen op het moment van de aanvraag.

Bron: **RvV 25 februari 2010, nr. 39.369**

Bericht van Vlaams Minderhedencentrum

[^TOP](#)

2. RvV verstrengt asielrechtspraak inzake Dublin-Griekenland

Op 26 maart 2010 behandelde de Algemene Vergadering van de RvV drie zaken, waarvan een Nederlandstalige en twee Franstalige verzoeken, die betrekking hadden op schorsings- en annulatieberoepen tegen de bijlage 26quater. Het betrof zaken waarin de DVZ op basis van de Dublin II Verordening Griekenland bevoegd achtte voor

het asielverzoek. De RvV oordeelt dat de asielzoeker zelf het risico op slechte behandeling in Griekenland moet aantonen aan de hand van feitelijke en concrete gegevens.

De Algemene Vergadering van de RvV is een orgaan dat de eenheid van rechtspraak verzekert en aldus belangrijke precenten schept. In alle drie de zaken werd een quasi identieke motivering gegeven en deze komt op het volgende neer:

- Griekenland is lid van Europese Unie, ondertekende het Vluchtelingenverdrag van Geneve en is gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. België mag geen afbreuk doen aan het intercommunautair vertrouwensbeginsel. Dat houdt in dat moet verondersteld worden dat Griekenland haar verplichtingen ten aanzien van het EVRM nakomt.
- Dit vermoeden is weerlegbaar. De asielzoeker moet concreet aantonen op welke manier een terugleiding naar Griekenland een risico op slechte behandeling oplevert. De algemene omstandigheden in Griekenland volstaan niet om een reëel risico aan te tonen, ook niet als verwezen wordt naar gezaghebbende algemene rapporten en naar rechtspraak. Het reëel risico moet ook aangetoond worden aan de hand van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. De verzoekende partij moet precieze feitelijke gegevens aanbrengen die toelaten de concrete en persoonlijke risico's te beoordelen. Dit werd volgens de RvV in geen van de arresten aangetoond.

Een Franstalige zaak betrof een vrouw die via haar advocaat verklaarde in Griekenland het slachtoffer te zijn geweest van misbruik en seksuele uitbuiting. Hierop antwoordde de RvV dat de DVZ voldoende had geantwoord op haar verklaring door te verwijzen dat Griekenland de mensenrechten respecteert en (in fine) zich aldaar had moeten aanbieden bij instellingen waar hulp wordt geboden.

Bron: **RvV arresten** nrs. 40.963, 40.964 en 40.965, gewezen door de algemene vergadering van 26 maart 2010
Bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen

[^TOP](#)

3. Nieuwe informatie over Dublin asielprocedure en Griekenland

Rechtspractici, asielzoekers en begeleiders worden in asielzaken dikwijls geconfronteerd met een procedure die tot doel heeft de verantwoordelijke lidstaat aan te wijzen (Dublinprocedure). Hieronder wordt nieuwe informatie beschreven die tijdens zulk een procedure van belang kan zijn.

Mensenrechtencommissaris tussenkomende partij bij Dublin-Griekenland dossiers voor het EHRM

De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, Thomas Hammerberg, heeft zich op vraag van het EHRM (voor het eerst) derde partij gesteld in enkele Nederlandse zaken die hangende zijn bij het Hof. Zulk een tussenkomst als derde partij wordt voorzien door artikel 36, § 2 van het EVRM waardoor het mogelijk is om schriftelijke conclusies neer te leggen of deel te nemen aan de zittingen.

Zijn tussenkomst had betrekking op de terugkeer van asielzoekers naar Griekenland op basis van de Dublin II Verordening. Hammerberg concludeerde dat het huidige asielbeleid in Griekenland niet in overeenstemming is met internationale en Europese mensenrechtenstandaarden. Zo beschrijft hij dat de toegang tot bescherming, de kwaliteit van de asielbeslissingen, de levensomstandigheden in Griekenland voor asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland, ... grote hiaten vertoont.

Bron: **Nota Hammerberg over zijn tussenkomst bij EHRM**

Rapport Amnesty International over overdracht van asielzoekers naar Griekenland

Amnesty International heeft op 22 maart 2010 een rapport publiek gemaakt dat handelt over de overdachten van asielzoekers naar Griekenland op basis van de Dublin II verordening.

De informatie hierin opgenomen is gebaseerd op "fact finding visits" die plaatsgrepen tussen september 2008 en oktober 2008. Hierbij werden zowel vluchtelingen, asielzoekers en mensen zonder verblijf aangesproken als NGO's, overheidsorganen en advocaten. Amnesty International werd toegang verleend tot enkele detentiecentra en reguliere centra.

Het rapport hekelt onder andere de detentieomstandigheden op de luchthaven van Athene, de problemen die zich voordoen bij het indienen van een asielaanvraag, gebrekkige kwaliteit van asielbeslissingen, onvoldoende toegang tot vertaaldiensten ect. Ook uit AI haar bezorgdheid over het risico van "refoulement". Immers, door de verschillende gebreken die het Griekse asielsysteem kent kan een schending van dit principe voorliggen.

Bron: AI rapport The Dublin trap, Transfers of asylumseekers to Greece

Praktische informatie over overnamelanden in kader van Dublin procedure

Het Jesuit Refugee Service (JRS) is begin dit jaar van start gegaan met een project dat informatie deelt omtrent de Dublinprocedures in verscheidene EU landen.

Asielzoekers en begeleiders die geconfronteerd worden met een Dublinprocedure kunnen praktische informatie terugvinden op hun website.

Zowel informatie over de Dublinprocedure en relevante contactpersonen in België alsook contactgegevens en werking van de Dublinprocedure in enkele overnamelanden kan men daar terugvinden.

Bron: **Dublin II Info Country Sheets**

Bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen

[^TOP](#)

4. Asielbeleid CGVS rond Afghanistan

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) heeft in februari een nota uitgebracht die het beleid omtrent de Afghaanse asieldossiers beschrijft.

Het leeuwendeel van de asielaanvragen ingediend in 2009 is afkomstig van Afghaanse asielzoekers (1.659) en ook inzake de meervoudige aanvragen bestrijkt Afghanistan een eerste plaats (733). Van alle CGVS beslissingen over Afghaanse asielaanvragen werden in 2009 22,4% erkend als vluchteling en 18,2% hield een toekenning van de subsidiaire bescherming in.

Voorrang aan de ruimere bescherming van het vluchtelingenstatuut:

Er wordt in de eerste instantie gekeken of een asielzoeker onder de Conventie van Geneve valt, en dus onderzocht of de hoedanigheid van vluchteling kan worden toegekend. Het CGVS geeft hierbij aan rekening te houden met bijzondere risicoprofielen (alleenstaande vrouwen, journalisten,...).

Subsidiaire bescherming:

Het CGVS erkent dat de situatie in Afghanistan problematisch is en dat er een gewapend conflict aan de gang is, maar dat de veiligheidssituatie enorm verschilt per regio. De nota geeft weer voor welke gebieden de asielzoekers een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen krijgen.

Voor wat betreft de hoofdstad Kabul stelt de Commissaris Generaal dat er geen reëel risico bestaat van een ernstige bedreiging van het leven voor de burgers. Zo is er geen sprake van "open combat" en worden de Afghaanse burgers niet gevisieerd door de zelfmoordaanslagen en aanvallen. Het geweld in de hoofdstad is bovendien niet aanhoudend en gelokaliseerd waardoor de impact ervan op het leven van de burgers eerder gering is.

Opmerking VwV: deze redenering is problematisch. Het is immers niet omdat de gewone burger niet onmiddellijk gevisieerd wordt dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten. Recente rapporten geven bovendien aan dat de veiligheidssituatie in Kabul dramatisch verslechtert (zie bron hieronder).

Aspecten van ongeloofwaardigheid:

Er wordt bij iedere asielaanvraag nagegaan of de asielzoeker geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de identiteit, herkomst, reisroute, etc.

Het CGVS geeft hierbij aan dat ze regelmatig geconfronteerd wordt met ongeloofwaardige verklaringen omtrent de herkomst of het profiel van de asielzoeker en ze aldus in de onmogelijkheid gebracht wordt om een correcte inschatting te maken van de nood aan bescherming.

Opmerking VwV: de praktijk leert ons dat het hier vaak misloopt. Veel aanvragen worden afgewezen omdat ze niet voldoende geloofwaardig worden bevonden en omdat het CGVS betwijfelt of de asielzoekers wel recent verbleven hebben in Afghanistan. Een punt van kritiek op de CGVS beslissingen is of de vragen die aan de asielzoeker worden gesteld om hun herkomst te bepalen steeds pertinent zijn en of ze niet te gedetailleerd zijn. Bovendien is het feit van al dan niet recent verbleven te hebben in je land van herkomst geen determinerend criterium om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het statuut van subsidiaire bescherming.

Bronnen:

- Nota CGVS Afghanistan
- **Recente landeninformatie**
- **Guidelines UNHCR july 2009 Afghanistan**

Bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen

[^TOP](#)

5. Recht op ziekteverzekering voor EU-burgers met bijlage 19

Men kan zich vanuit verschillende hoedanigheden aansluiten bij de ziekteverzekering; ondermeer op basis van zijn verblijfstitel. Een nieuwe **RIZIV-omzendbrief 'ingeschrevene in het Rijksregister'** die de bewijsmodaliteiten toelicht, heeft nu ook de EU-burgers die in het bezit zijn van een bijlage 19 opgenomen.

Er is een uitzondering: een EU-burger kan zich niet op basis van zijn bijlage 19 laten verzekeren als 'ingeschrevene in het Rijksregister' als hij recht heeft op een andere Belgische of buitenlandse regeling inzake verzekering voor geneeskundige verzorging. Maar velen onder hen kunnen zich wel kunnen verzekeren op basis van **een andere hoedanigheid** (als werknemer, als student, als persoon ten laste....), omdat deze uitsluiting niet voor die hoedanigheden geldt.

- Wat we in deze context onder 'buitenlandse regeling' moeten verstaan, wordt nog verder door het RIZIV verhelderd. Als de EU-burger was aangesloten bij een buitenlandse ziekteverzekering voor hij naar België kwam, moet het ziekenfonds bij het verbindingsorgaan van dit land een equivalent van het formulier E104 vragen, zo heeft men uitsluitel of er nog een recht op geneeskundige verzorging is in dit land.
- Onder een 'Belgische regeling', kan geen OCMW-steun worden begrepen.

Momenteel kunnen op basis van deze omzendbrief de vreemdelingen in het bezit van één van de onderstaande verblijfstitels zich aansluiten bij de ziekteverzekering:

- een elektronische verblijfskaart (**A, B, C, D, E, E+, F, F+**)
- of het papieren equivalent of document:
 - Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (**witte kaart van beperkte duur** of **witte kaart van onbeperkte duur**)
 - Identiteitskaart voor Vreemdeling (**gele kaart**)
 - Verblijfskaart van een onderdaan van een lidstaat der EEG (**blauwe kaart**)
 - **Bijlage 8** of **bijlage 8bis**
 - **Bijlage 19**
 - **Bijlage 15** indien vakje 1 of 6 of 7 is aangevinkt (of indien vakje 4 is aangevinkt, mits voorwaarden)
- paspoort als diplomaat

Volgens de RIZIV omzendbrief kunnen vreemdelingen met een Attest van Immatriculatie model A (**oranje kaart**) niet op basis van deze verblijfstitel het recht op ziekteverzekering openen als ingeschrevene in het rijksregister; zij kunnen dat wel eventueel in een andere hoedanigheid, bv. als werknemer of persoon ten laste van een verzekerde. Er is een uitzondering voor aansluiting op basis van een oranje kaart: asielzoekers die voor 1 juni 2007 ontvankelijk verklaard werden, kunnen zich wel aansluiten bij het ziekenfonds als ingeschrevene in het rijksregister: zij moeten dan hun oranje kaart en een bijlage 25 of 26 van voor 1/6/2007 voorleggen.

Bron: **RIZIV-omzendbrief van 30 maart 2010 'Bewijsmodaliteiten voor de hoedanigheid als 'ingeschrevene in het rijksregister'**

Lees meer info op onze website

Bericht van het VMC Steunpunt Gezondheid & Vreemdelingenrecht

[^TOP](#)

6. Visumcode treedt in werking

Op 5 april 2010 treedt de visumcode van 13 juli 2009 in werking. Die Europese verordening is het gemeenschappelijke kader voor de procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa voor de doorreis over het

grondgebied van de lidstaten van de Schengenzone of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van die lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden.

Het Belgische visumbeleid is grotendeels in overeenstemming met die verordening. Toch zetten we enkele interessante aandachtspunten op een rijtje:

- In bijlage bij de verordening worden de landen opgesomd waarvan de onderdanen in het bezit moeten zijn van een luchthaventransitvisum. Dit is een zeer beperkte lijst. Enkel in het geval van massale toestroom van illegale immigranten uit andere derde landen, kan een individuele lidstaat een bijkomende visumplicht instellen.
- Een consulaat kan bevoegd zijn om de visumaanvraag van een onderdaan uit een derde land te onderzoeken als hij legaal in het ambtsgebied van het consulaat verblijft, ook al woont hij daar niet. Het consulaat beslist zelf over de voldoende motivering van de aanvraag.
- Een visumaanvraag kan maar ingediend worden, mogelijk enkel op afspraak, drie maanden voor het begin van het voorgenomen bezoek.
- De aanvrager verschijnt per definitie persoonlijk voor het indienen van de aanvraag. Het consulaat kan hem hiervan vrijstellen als hij aan hen bekend is als door zijn integriteit en betrouwbaarheid. Dat laat het consulaat toe de nodige biometrische gegevens (foto en vingerafdrukken) te verzamelen voor het VIS (Visuminformatiesysteem). Bij opeenvolgende aanvragen binnen een periode van 59 maanden, kunnen deze gegevens van een vorige aanvraag worden overgenomen. Een aantal personen, zoals kinderen jonger dan twaalf jaar en regeringsleiders, zijn vrijgesteld van afgifte van vinderafdrukken.
- De kosten:
 - Algemene regel: 60 euro
 - Kinderen van 6-12 jaar: 35 euro
 - Sommige categorieën zijn vrijgesteld/kunnen vrijgesteld worden (bvb. studenten, kinderen onder 6 jaar, onderzoekers)
 - Wordt de visumaanvraag verwerkt door een externe dienstverlener, dan kunnen ook aanvullende dienstverleningskosten worden doorgerekend.
- Niet alleen worden de voorwaarden voor binnenkomst gecontroleerd. De beoordeling van het risico dat de persoon niet na 3 maanden zal terugkeren speelt een doorslaggevende rol voor de beslissing. Belangrijk is dan ook te bewijzen met alle mogelijke middelen dat dit risico klein is.
- Maximumtermijn voor het onderzoek van de aanvraag (vanaf het indienen van de aanvraag op het consulaat):
 - Algemene regel: 15 kalenderdagen
 - Voor verder onderzoek en tussenkomst van autoriteiten van de vertegenwoordigde lidstaat: 30 kalenderdagen
 - Wanneer aanvullende documenten vereist zijn: 60 kalenderdagen.

Bron: **Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 Juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke Visumcode(Visumcode)** (Pb. L 243/1 15 september 2009)

Bericht van Vlaams Minderhedencentrum

[^TOP](#)

7. Vreemdelingen kunnen reizen binnen Schengenzone met visum type D

Een nieuwe Europese verordening bepaalt dat niet-EU vreemdelingen voortaan kunnen reizen (en kort verblijven) binnen de Schengenzone op basis van een geldig visum type D (voor lang verblijf) dat afgeleverd werd door een van de lidstaten.

Een visum type D afgeleverd door België geeft na binnenkomst in België recht op inschrijving in het vreemdelingenregister en op een elektronische verblijfskaart. De gemeente moet een woonstcontrole doen en de elektronische vreemdelingenkaart laten maken. In de praktijk zijn sommige gemeenten overbelast en moeten vreemdelingen vaak heel lang op deze elektronische vreemdelingenkaart wachten. Dat zorgt voor een aantal problemen: bijvoorbeeld wanneer de vreemdeling wil reizen over de grenzen van de verschillende lidstaten van de Schengenzone of via een andere schengenlidstaat naar het herkomstland wil terugkeren. Een nationaal visum type D creëert tot op heden immers geen recht op grensoverschrijdend personenverkeer binnen de Schengenzone, zoals dat wel het geval is voor visa van het type C en nationale verblijfstitels (elektronische vreemdelingenkaarten).

Met een wijziging van de Schengenuitvoeringsovereenkomst wordt aan dit laatste probleem tegemoet gekomen. De Europese verordening van 25 maart 2010 bepaalt dat een visum type D, afgeleverd door één van de lidstaten, een verblijfsrecht inhoudt in eender welke van de lidstaten van de Schengenzone volgens eenzelfde regeling die reeds geldt voor de nationale verblijfstitels: voor een verblijf van maximum 3 maanden binnen een periode van 6 maanden.

Deze verordening treedt in werking op 5 april 2010. Ze heeft rechtstreekse werking.

Bron: **Verordening (EU) nr. 265/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 25 maart 2010 tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord en Verordening (EG) nr. 562/2006 wat het verkeer van personen met een visum voor verblijf van langere duur betreft** (Pb. L 85/1 31 maart 2010)

Bericht van Vlaams Minderhedencentrum

[^TOP](#)

8. Geschiktheidsvonnis interlandelijke adoptie langer geldig

Voor wie in België zijn gewone verblijfplaats heeft en via een interlandelijke adoptie een kind wil adopteren dat buiten België woont, gelden bepaalde voorwaarden. In principe worden deze voorwaarden bepaald door het recht van het land waarvan de personen die een kind willen adopteren de nationaliteit hebben (artikel 67 Wetboek IPR). Er zijn echter enkele voorwaarden in verband met de voorbereiding van de adoptie die steeds gelden. Dit ongeacht het recht dat volgens het internationaal privaatrecht van toepassing is. Zo bepaalt artikel 357 BW dat adopties steeds gegrond moeten zijn op wettige redenen en alleen kunnen plaatsvinden in het hoger belang van het kind, met eerbied voor diens fundamentele rechten. Daarnaast lezen we in deze bepaling dat de personen die willen adopteren bekwaam en geschikt moeten zijn.

Dit betekent volgens artikel 361-1 BW dat iedereen die in België zijn gewone verblijfplaats heeft en een kind wil adopteren dat in het buitenland woont eerst een voorbereiding moeten volgen en geschikt moet verklaard worden op te adopteren. Het is belangrijk deze stappen te zetten vooraleer men een adoptieprocedure in het buitenland start. Anders zal de buitenlandse adoptie later niet erkend worden in België. De voorbereiding omvat een uitleg over de verschillende stappen van de adoptieprocedure, de gevolgen van de adoptie en over de mogelijkheid en het nut van nazorg na de adoptie. Daarna moet men een vonnis bekomen bij de rechtbank van eerste aanleg

waaruit blijkt dat men bekwaam en geschikt is om een interlandelijke adoptie aan te gaan. Deze verplichting geldt voor iedereen, zelfs voor de personen die een kind willen adopteren dat met hen verwant is.

Artikel 1231-31 Ger.W. bepaalde dat de geldigheid van dit geschiktheidsvonnis verstrijkt drie jaar na het uitspreken ervan. Recente wijzigingen van de regelgeving in sommige landen van herkomst zorgde voor de verlenging van de internationale adoptieprocedures. Hieruit volgde dat het geschiktheidsvonnis van vele kandidaat-adoptanten dreigde te vervallen voordat de adoptieprocedure afgerond was.

In oktober 2008 werd reeds de mogelijkheid gegeven aan de centrale federale autoriteit om de geldigheidsduur van het geschiktheidsvonnis met één jaar te verlengen. De artikelen 58 tot 66 van de wet houdende diverse bepalingen betreffende Justitie van 30 december 2009 (BS 15 januari 2010) bepalen nu dat geschiktheidsvonnissen vier jaar geldig zijn (wijziging van artikel 1231-31 Ger.W.). Bovendien wordt er een procedure voorzien waarbij de kandidaat-adoptanten een bijkomende verlenging kunnen vragen bij de jeugdrechtbank wanneer de adoptie niet binnen de nieuwe termijn van vier jaar kan worden afgerond (nieuwe artikelen 1231-33/1-7 Ger.W.).

Bronnen: BS 15 januari 2010; Nieuwsbrief Gezinsportaal, 18 december 2009 – Kabinet Wathelet

Bericht van Vlaams Minderhedencentrum

[^TOP](#)

Deze nieuwsbrief is een **gemeenschappelijk initiatief** van :

[Vlaams Minderhedencentrum](#) (eindredactie),
[Vluchtelingenwerk Vlaanderen](#), [Integratiedienst Gent](#), en
de volgende regionale integratiecentra: [De Acht](#) (stad
Antwerpen), [Odicé](#) (Oost-Vlaanderen), [Pric Limburg](#) en
[Foyer](#) (Brussels gewest).

Bij deze laatste 4 (regionale integratiecentra) kan u zich
abonneren op eenzelfde juridische nieuwsbrief,
aangevuld met regionale info.

Deze nieuwsbrief is een uitgave van
Vlaams Minderhedencentrum vzw

www.vmc.be
Aromagebouw
Vooruitgangstraat 323 bus 1 - 1030 BRUSSEL
T 02/ 205 00 50 - F 02/ 205 00 60

Meer info?

www.vreemdelingenrecht.be bevat alle basisinformatie
over diverse procedures en specifieke rechten van
vreemdelingen. De teksten worden constant bijgewerkt
om de informatie steeds actueel te houden.

Vragen?

1. Raadpleeg de info op de [website](#)
2. Bel (indien nodig) een van de [diverse lokale
rechsthulpdiensten](#) (eventueel voor een afspraak)
3. Bel (bij gebrek aan lokale dienst) [de VMC-VWV
telefonische helpdesk](#) (alleen voor advies, niet voor
bemiddeling of afspraken) T 02/2050055 elke maandag
9u-12u30, woensdag 13u30-17u en vrijdag 9u-12u30:
 - toets 1: familiaal internationaal privaatrecht (VMC
Steunpunt IPR)
 - toets 2: asielrecht (VWV)
 - toets 3: vreemdelingenrecht (VMC)
 - toets 4: gezondheid (VMC Steunpunt Gezondheid en
Vreemdelingenrecht)
4. Mail de VMC Steunpunten of VWV
 - alleen voor vragen over IPR, asielrecht en gezondheid
(niet over algemeen vreemdelingenrecht!)
 - alleen via het [schriftelijke formulier](#)

[Archief](#)

[Gratis abonneren](#)

[Uitschrijven](#)

[Gebruikersovereenkomst](#)

[Print deze nieuwsbrief](#)